

HOOFDSTUK 1

De lucht was donker en dreigend. Grijs wolken werden voortgestuwd door de harde wind. Af en toe viel er een druppel, alsof de natuur aarzelde om los te barsten in een heftige regenbui.

Het weer stemde aardig overeen met haar gemoedsrust, dacht Fleur Bovenkamp bij zichzelf. Zij voelde zich ook rusteloos en gespannen. De tranen zaten hoog, maar kwamen nog niet los. Aarzelend liep ze langs de aula, waaruit ze de muziek hoorde die Marcel zo mooi gevonden had. Het voelde onwerkelijk dat hij er niet meer was. De man waar ze ooit oprecht van had gehouden lag nu in een kist aan de andere kant van de muur waar ze tegenaan leunde. Bizar.

Het was acht maanden geleden sinds ze hem voor het laatst had gezien. In die maanden waren haar gevoelens voor hem afgezwakt. Soms gingen er dagen voorbij dat ze niet eens aan hem dacht. Hoe moeilijk het afscheid destijds ook was geweest, ze had zichzelf herpakt en was verdergegaan met haar leven zonder dat Marcel daar deel van uit maakte. Met haar eigen banketbakkerij en haar vier jong volwassen dochters, die allemaal nog thuis woonden, had ze het te druk om voortdurend te treuren over dat wat geweest was. Dat zat ook niet in haar aard. Ze genoot te veel van het leven om zich klein te laten

krijgen door tegenslagen of liefdesverdriet. Liever keek ze naar het mooie wat ze hadden gedeeld in plaats van zich te verliezen in zelfmedelijden omdat het over was. Dat was haar jaren geleden na haar scheiding van Harro ook gelukt. Na zijn vertrek uit de echtelijke woning had ze een flinke huilbui gehad, daarna prees ze zichzelf gelukkig omdat ze vier mooie, lieve dochters had gekregen van hem, zodat hun huwelijk niet voor niets was geweest. Terugkijken had geen zin, meende Fleur. Ze hield haar ogen altijd strak gericht op de toekomst.

Behalve vandaag dan. Hier, leunend tegen de muur van de aula waarin de familie van Marcel afscheid van hem nam, werd ze overspoeld door herinneringen. Hun relatie had twee mooie jaren geduurd. Het was een verboden liefde geweest, want Marcel was getrouwd. Fleur wist dat, toch had die wetenschap haar nooit weerhouden. Zij had tenslotte geen enkele verantwoordelijkheid tegenover de vrouw van Marcel, ze kende haar niet eens. Dat was Marcells probleem, niet het hare. Ze had er nooit een punt van gemaakt dat hij niet altijd beschikbaar was, dat ze niet in het openbaar af konden spreken en dat ze hem niet zomaar op kon bellen. Eigenlijk kwam haar dat juist heel goed uit. Haar leven was meer dan gevuld met gezin en werk. Haar eigen zaak slokte veel van haar tijd op. Ze zat niet te wachten op een man die avond aan avond en ieder weekend haar aandacht opeiste. Zo'n parttime man,

zoals ze hem noemde, was een uitkomst geweest voor haar. Zo bleef ze zelfstandig, maar had ze toch af en toe die arm om haar heen waar iedereen op zijn tijd naar verlangde.

Ze schrok toen de brede deuren van de aula langzaam open schoven. Plotseling had ze vol zicht op zes in het zwart geklede mannen die een kist op hun schouders droegen. Snel liep ze door. Ze mocht niet...